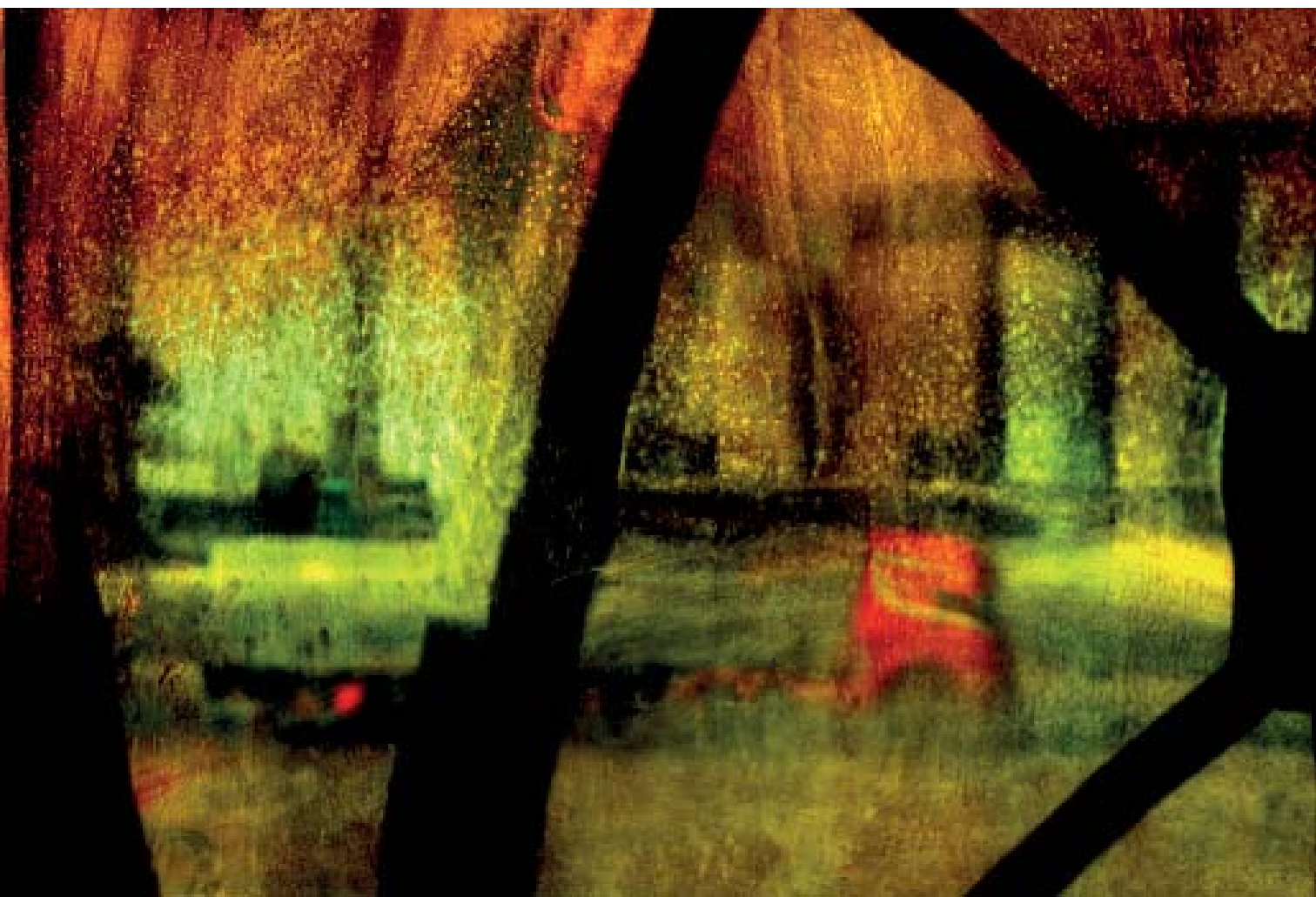

de grove korrel

FEBRUARI 2012 - JAARGANG 53

Colofon

De Grove Korrel

53e jaargang, februari 2012, nummer 283
De Grove Korrel is een uitgave van Fotoclub
Zwijndrecht (opgericht 7 september 1959 en
koninklijk goedgekeurd op 30 juni 1971).

Redactie:

Martin Geuze, Diana de Bruijn en Joke Maarleveld

Redactieadres:

Bekestein 10, 3343 CB H.I. Ambacht
redactie@fotoclub-zwijndrecht.nl

Secretariaat:

Cees van Meerten
Weteringsingel 130, 3342 AL H.I. Ambacht
secretariaat@fotoclub-zwijndrecht.nl

Internet:

www.fotoclubzwijndrecht.nl

Contributie 2011/2012:

€ 140,- per persoon per jaar

Bank:

ING - rekeningnummer 349456

Clubgebouw/fotogalerie:

Rotterdamseweg 126 (hoek Koninginneweg)
3332 AL Zwijndrecht
De aanvangstijd van de vaste clubavond is op
maandagavond 20:00 uur.
Het clubgebouw is geopend vanaf 19:30.
De fotogalerie is voor publiek elke zaterdag van
september t/m mei van 11:00 tot 16:00 uur
geopend. De toegang is vrij.

Vormgeving en productie

Martin Geuze en Franz Heuser
Telefoon 06 489 678 86

Printing:

Haveka B.V., Alblasserdam

Tekstbijdrage:

Martin Geuze, Franz Heuser,
Aza Teeuwen, Henk Ras,
Diana Bokje en Diana de Bruijn

Coverfoto:

Wim van Venrooy

Voorwoord

TEKST: MARTIN GEUZE

Bij het maken van de Grove Korrel loop je soms tegen uitdagingen aan die je als niet professioneel opmaker behoorlijk bezig kunnen houden. Twee foto's die je naast elkaar wil tonen, maar die een verschillende beeldverhouding hebben.

De fotograaf heeft het beeld op zijn wijze uitgesneden en houdt zich daarbij uiteraard niet bezig met de vraag of zijn of haar keuze ons een uitdaging geeft. De oplossing lijkt simpel, schrijf voor welke beeldverhouding moet worden aangehouden wil een foto voor plaatsing in de Grove Korrel in aanmerking kunnen komen.

Toch kiezen we hier niet voor, het feit dat we als amateurfotografen niet gebonden zijn aan regels, moet ook hier niet doorbroken worden. Geniet van die vrijheid, fotografeer wat jij mooi vindt en maak zelf je keuze hoe je dit beeld aan anderen wil presenteren. Regelmatig wordt ons voorgehouden dat we te weinig gebruik maken van deze vrijheid.

Soms maken we onszelf wijs dat bepaalde soorten fotografie op de club niet gewaardeerd worden. Ook in deze Grove Korrel blijkt echter dat we allemaal op onze eigen wijze invulling geven aan fotografie. De lol die we zelf beleven aan onze beelden blijft dan ook voorop staan.

Het formaat dat we hierbij kiezen mag daarom geen belemmering zijn. Ook hier geldt: size doesn't matter. ■

Martin

Mooi, heel mooi !

TEKST: DIANA DE BRUIJN

Als moeder wil ik mijn kinderen graag veel zelfvertrouwen meegeven. In dat kader juich ik ze altijd enthousiast toe bij hun activiteiten, onder het motto 'Beter niet verlegen, dan wel verlegen'. Wanstaltige tekeningen, architectonisch onverantwoorde legobouwsels, gymnastische laagstandjes: ze kunnen allemaal op mijn moederlijke waardering rekenen. Een poosje geleden kwam ik erachter dat een opvoedingsbeleid 'ter bevordering en stimulering van zelfvertrouwen' ook vreemd kan uitpakken. Mijn dochter is al van kleins af aan geïnteresseerd in mijn spiegelreflex. "Wanneer ga je het me nou eens leren?", vroeg ze regelmatig. Op een regenachtige zaterdagmiddag nam ik dus samen met mijn tienjarige wat fotobeginselen door. Ik vertelde over diafragma, macro en objectieven. Als toetje maakte ik wat portretjes van haar. Ik liet de foto's afdrukken bij de Hema en toonde ze aan mijn dochter. Ze hield ze één voor één omhoog: "Mooi Mam, heel mooi" Ik was blij met haar compliment. Later op de dag hoorde ik mijn kinderen communiceren in de gang.

Dochter tegen zoon: "Ik zie er niet uit op die foto's van Ma, die komen echt niet op mijn Hyves, hoor!" Zoon: "Ah joh, dat moet je maar niet zeggen. Ze denkt dat ze het kan." Ik moest denken aan deze dialoog van mijn kroost, toen een lid van het fotocollectief 'De VerBEELDing 811' onlangs op onze club enthousiast vertelde over zijn nieuwe hobby. Hij verdiepte zich in één van de oudste fototechnieken. Een wereld van kunst en alchemie. De foto van zijn dochter, gemaakt met behulp van het 'oude natte plaat collodium proces', was van een griezelige, mysterieuze schoonheid. Maar zijn dochter vond het niks. Eigenlijk wilde ze niet dat haar vader de beelden gebruikte om aan anderen te tonen. Hij deed het toch, want hij wist dat hij goed was. Ik weet niet of ik de foto van mijn dochter op Hyves durf te zetten. Ik moet eerst weer vertrouwen krijgen in mijn kunnen. ■

Alles is al gefotografeerd

Regelmatig komt op een foto bespreekavond de uitspraak naar voren: “Alles is al gefotografeerd”. In theorie is dit natuurlijk niet waar, want nog steeds worden er bijvoorbeeld nieuwe planten en dieren ontdekt en die zijn ook nog niet gefotografeerd.

TEKST: HENK RAS

Vanuit de hoek van de amateurfotograaf bezien, is deze uitspraak naar mijn idee wel de realiteit. Wij fotograferen over het algemeen wat we aantreffen of in een ander geval zelf creëren. De meeste fotografen gaan “op jacht” naar een beeld, dat wordt gevonden in de omgeving waarin men zich verplaatst. Aangezien duizenden fotografen dit doen, kun je niet verwachten dat een op deze manier gemaakte foto een nieuw onderwerp gaat opleveren. Wat het verassend maakt zijn bijvoorbeeld de lichtomstandigheden en de manier waarop de fotograaf het onderwerp benadert en in beeld zet. In bepaalde omstandigheden kun je je eigen gevoelens in de foto benadrukken of verbeelden.

Zelfs het gebruik van de “schuifjes” (mits goed gedaan) kan een onderwerp uit de realiteit trekken en een nieuw fraai beeld opleveren. Persoonlijk ben ik zelden overtuigd van een foto waar trucjes op zijn toegepast, maar zoals altijd bevestigen de uitzonderingen hierop de regel.

De zondagmorgen excursies van de club zijn het bewijs dat de fotograaf iets nieuws kan maken in een omgeving die al vele malen bezocht is en ook door anderen werd (en wordt) gefotografeerd. Vaak zien we totaal verschillende foto's van dezelfde excursie.

Ik vind het dan ook vervelend als ik op een bespreekavond de uitspraak hoor: “Alweer!”. Op de puntjes kun je bijna ieder onderwerp invullen van Rotterdam, station Barendrecht, Doel, de Wadden, begraafplaatsen enz. Naar mijn idee ligt hier juist een uitdaging om deze onderwerpen op een nieuwe manier vast te leggen.

Theo bijvoorbeeld fotografeert, al zolang als ik lid ben van de

club, aan de kust. Ondanks dit feit heeft hij regelmatig nieuwe foto's bij zich die door de compositie, belichting en wijze van afdrucken weer origineel en nieuw overkomen. We hebben het over een periode van dertig jaar, hoezo: alweer dezelfde locatie! Ook de mensen die zelf het beeld creëren door macro- of detail opnamen, stillezens of andersoortige geënceneerde fotografie moeten niet de illusie hebben dat een idee helemaal origineel is. Maar ook hiervoor geldt dat de manier waarop het wordt uitgewerkt een goede foto kan opleveren.

Mijn conclusie is daarom dat iedere fotograaf voor zichzelf op zoek moet naar een originele benadering van de onderwerpen die je tegenkomt. Laat je daarbij vooral niet leiden door het idee dat je dit moet doen in een geheel nieuwe omgeving. Begin bijvoorbeeld eens in je eigen huis, dat is lekker dichtbij.

Bovendien ga je dan bewuster naar je eigen leefomgeving kijken en kun je tot verrassende ontdekkingen komen. Als je thuis beelden maakt, laat je de beschouwer ook toe in je privé omgeving en dat kan soms gevoelig liggen, want niet iedereen wil dat. Anderen hebben hier geen probleem mee en maken heel persoonlijke foto's die veel vertellen over de gevoelens van de fotograaf ten aanzien van het onderwerp.

Belangrijk is dat we onszelf en anderen geen grenzen of beperkingen opleggen. Dat een locatie al vele malen bezocht is, mag niet van invloed zijn op de beoordeling van de foto. Alles en overal is al gefotografeerd, dus de kunst is het vinden van de nieuwe benadering waarbij de beschouwer denkt: “Wauw, zo heb ik het nog nooit gezien.” ■

© FRANZ HEUSER

© ANJA GROOT ZWAFTINK

© ANJA GROOT ZWAFTINK

Gedane zaken....

Fotoclub Zwijndrecht is volop in beweging. Er vinden talloze activiteiten plaats die door de club worden georganiseerd of waar de club bij betrokken is.

3 september 2011 Cultuurdag Zwijndrecht

Op de door de Gemeente Zwijndrecht georganiseerde cultuurdag presenteerden verschillende culturele instellingen uit Zwijndrecht zich op het plein bij het Gemeentehuis. Om zich naar buiten te profileren was Fotoclub Zwijndrecht aanwezig met een stand.

5 september 2011 Opening seizoen

Willem Wernsen en John Seegers openden het seizoen van onze club met een presentatie van hun werk.

26 september 2011 Boven Beginnen, Beneden Bezinnen

Onder deze titel is Fotoclub Zwijndrecht dit seizoen iedere laatste maandag van de maand begonnen om voor de beginnende leden op de bovenetage een instructie programma te verzorgen. Beneden wordt voor de andere leden op die avond een workshop verzorgd die dieper ingaat op het bespreken en beoordelen van foto's.

oktober en november 2011 Cursus Fotografie

Door Leo van den Hooven en Jan Huisman, beide lid van FCZ, is een beginnerscursus verzorgd voor niet-leden. De belangstelling voor deze cursus is buitengewoon groot.

10 oktober 2011 Retrospectief Theo de Jong

15 oktober 2011 Klussenbuffet

Voor iedereen die actief heeft meegewerkt aan de totstandkoming van het nieuwe dak werd een buffet georganiseerd. De klussers en hun partner werden extra in het zonnetje gezet voor het vele werk wat verzet is.

24 oktober 2011 Gast spreker Harm Bokje

2 t/m 6 november 2011 Fotofestival aan de Maas

Het festival had dit jaar als thema Raw Zone. FCZ toonde op een eigenzinnige wijze het werk van een aantal leden waarbij bezoekers uitgenodigd werden om de foto's van commentaar te voorzien. Met een viltstift kon de mening bij de foto worden geplaatst die op een paneel was geprikt. Op de hoofdexpositie was Fotoclub Zwijndrecht sterk vertegenwoordigd met het werk van een aantal leden.

14 november 2011 Bezoek van fotoclub AFVR

19 november 2011 Open Atelier Route

Onze club was opgenomen in het traject van deze culturele wandeling door Zwijndrecht. Vele cultuurliefhebbers kwamen kennis maken met FCZ.

20 november 2011 Bespreking Foto Individueel

Dit jaar was Rudi Kleingeld één van de prijswinnaars met zonder woord van dank voor Cees van Meerten en de andere leden die hem terzijde stonden.

28 november 2011 Workshop Simon Ophof

Op de derde workshop Boven Beginnen, Beneden Bezinnen werd door Simon Ophof een avond verzorgd met als thema "Over foto's gesproken". Simon behandelde de vier pijlers van fotobespreking uit zijn gelijknamige boek.

12 december 2011 Presentatie werk nieuwe leden

2 januari 2012 Praatavond

16 januari 2012 Bezoek Foto Collectief De VerBEELDing 811

© HARM BOKJE

© KLUSSENBUFFET

© FOTOCURSUS

© RUDI KLEINGELD

© SIMON OPHOF "OVER FOTO'S GESPROKEN"

© JOTY BIEGEL (AFVR)

Commentaar op commentaar

TEKST: AZA TEEUWEN

Elk jaar weer kijk ik er naar uit: de eerste foto's van onze nieuwe leden.

Wie dat eerder heeft meegemaakt, weet dat ons op zo'n avond verrassingen staan te wachten. Er hangt dan een apart, bijna wat feestelijk sfeertje in de zaal.

Het commentaar is ook wat welwillender en wat meer gematigd. Nieuwe Leden!

Zo ook op die maandagavond in december 2011.

Nee, ik ga dat hier allemaal niet herhalen, heeft geen zin. Ik wil het hebben over het commentaar, mijn commentaar, op twee foto's van Albert Bekman.

Eerst de Kubuswoningen. Ik hield een heel betoog. Goh, in de loop der jaren hebben we hier op de bok al wel tig foto's van die Kubuswoningen gezien, maar nog nooit op deze manier! Goed gezien hoor, die mooie door de woningen gevormde ster, bijna geheel symmetrisch, de blauwe lucht waarin nog wat witte wolkjes, wat nog iets meer diepte geeft. Chapeau. Zo ongeveer.

Dan de tweede foto. Weer een heel betoog. Mooie vlakken in verschillende kleuren rood, twee gelige driehoekjes, precies op de goede plaatsen, een paar krachtige zwarte strepen. Ook wel goed gefotografeerd hoor. Maar....

Ik bleef even hangen in dat weifelende, herhaalde Maar.

De zaal achter mij bleef stil, misschien was iedereen het, onuitgesproken, wel eens met mijn Maar.

Maar als ik zou moeten kiezen voor boven de bank, ging ik verder, dan kies ik toch voor de Rode, want hoe langer ik ernaar kijk, hoe rustiger het beeld voor mij wordt.

Zo ongeveer.

Maar waarom, dacht ik bij mijzelf, waarom niet de bejubelde Kubuswoningen en wél het Rood?!

's Avonds op bed - wie heeft dat niet - wist ik ineens het antwoord. Hier stond *Goed Gezien* tegenover een *Abstractie*. Een

Afbeelding versus een Beleving. Een Fenomeen versus Gevoel. Waarom kwam dat er tijdens de bespreking niet uit, waarom bleven we met z'n allen meer op de Kubussen dan op het Rood gefocust?

En ik wist plots ook weer waar ik dat gevoel meer had meegemaakt. Het was in La Louvière, een wat morsig stadje ergens tussen Mons en Charleroi.

Daar staat een museum, gewijd aan de Belgisch-Roemeense kunstenaar Ianchelevici, vooral beeldhouwer maar ook een geweldig tekenaar. De collectie is aangevuld met schilderijen van andere kunstenaars. Eén van die schilderijen bestond uit slechts één kleur (was het donkergroen of blauw?) over het gehele vlak met daarin, van de basis tot ongeveer een derde, een iets schuin geplaatste en wat spits toelopende zwarte streep. Dat schilderij had in al haar eenvoud zóveel spanning dat ik er minutenlang naar heb staan kijken, tot mijn vrouw me tot de werkelijkheid terugriep. (<http://www.ianchelevici.be>)

Nou mag iedereen van mij de Kubuswoningen boven de bank of het bed hangen, vooral leuk denk ik voor de bewoners aldaar. Ik blijf bij het Rood van Albert.

Goed, drie zware strepen..... het is wat veel, zeker als ik dat afzet tegen dat schilderij in La Louvière. Vandaar wellicht mijn in eerste instantie wat twijfelend Maar. Afgezien van dat bezwaar – mijn twijfel ebte langzaam weg. Beleving, dat woord gebruikte Albert onder het koffiedrinken op een zondagmorgen, toen we nog wat napraatten over zijn eerste foto's. Beleving, gevoel vastleggen. Fotoschilderen noem ik dat. Met niks erop maar dan met veel kleuren rood, bordeaux liefst en graag héél krachtig! ■

© RUDI KLEINGELD

© MARTIN GEUZE

Digitaal Zeilen

TEKST: FRANZ HEUSER

Het zeilmeisje, Laura Dekker, is weer veilig thuis na een zeiltocht rond de wereld met haar Guppy, lees ik in de diverse media.

Knappe prestatie denk ik dan, vooral gezien haar jeugdige leeftijd. Haar jacht is volgestouwd met allerlei apparatuur, die haar reis een stuk makkelijker gemaakt hebben, bedenk ik geheel ten onrechte natuurlijk. Want al zouden ze voor mij tweemaal zoveel apparatuur in een jacht inbouwen, ik zou nog steeds de haven niet zijn uitgekomen. Laura kan zeilen en ik niet.

Een niet geheel onbelangrijk element dat je nodig hebt voor zeilen is uiteraard de wind, de aanwezige apparatuur aan boord gebruik je dan als hulpmiddel en niet als redmiddel, lijkt mij.

Ik kan fotograferen (denk ik) en op mijn onlangs aangeschafte nieuwe camera zitten ongelooflijk veel mogelijkheden, teveel om op te noemen. Ik vertel geen nieuws, wanneer ik zeg dat een foto in de eerste plaats gemaakt wordt met je verstand en als prettige bijkomstigheid op de tweede plaats met je camera. Zolang ik de daarop aanwezige toeters en bellen blijf beschouwen als een hulpmiddel en niet als redmiddel, is er geen vuiltje aan de lucht. Dat geldt ook voor fotobewerkingsprogramma's.

Nog te vaak wordt er gedacht: ik klik maar raak en thuis op de computer maak ik er wel een foto van. De commercie draagt ook haar steentje bij als het gaat om valse hoop te wekken bij de consument. Want we worden iedere dag weer opgeroepen om toch maar die of die camera te kopen teneinde onze mooiste, nee onze allermooiste foto te maken. Na heel veel vallen en opstaan weet ik wel beter. Eén ding hebben al die noviteiten op zowel de camera als op de computer met elkaar gemeen: ze kunnen (gelukkig) van een slechte foto geen goede foto maken. En met goede foto's en slechte foto's bedoel ik, zoals we op onze club met deze termen omgaan.

Mocht het mij ooit, om welke reden dan ook, niet meer lukken om goede foto's te maken, dan kan ik altijd nog gaan zeilen, maar in dat geval wel als digitaal spelletje op de computer. ■

© INA KORN

Pretfotografie

“Ik fotografeer pas sinds kort serieus, hiervoor deed ik alleen maar aan pretfotografie”, kondigt één van de leden van de bezoekende club aan terwijl hij zijn eerste foto op het bord zet.

TEKST: DIANA BOKJE

Pretfotografie, betekent dit dat je alleen plezier in je fotografie kunt hebben als je niet op een fotoclub zit? Is het over met de pret zodra je over de drempel van een fotoclub stapt? En wat is dan precies pretfotografie en waarin onderscheidt dat zich van fotoclubfotografie? De fotograaf voor het bord helpt me op weg: “Gewoon vakantiefoto’s, kiekjes enzo...”. Aha, is dat de reden waarom vakantiefoto’s en kiekjes geweerd worden op fotoclubs? Daar beleef je plezier aan en dat kan natuurlijk niet.

We hebben het tenslotte over serieuze fotografie. Nu geef ik toe dat er een verschil is tussen het plezier beleven aan het maken van foto’s en het plezier beleven aan het kijken naar foto’s. Wat voor de maker een prachtige vakantieherinnering is, kan voor een toeschouwer slechts alweer een zonovergoten steegje in één of ander Middellandse-Zeestadje zijn. Vaak is het de herinnering die de foto kleur geeft.

Toch komen er ook bij ons in Zwijndrecht af en toe vakantiefoto’s op de bok waar we wél met ons allen van kunnen genieten. Een foto die een universeel gevoel van schoonheid oproept, die een gemeenschappelijke snaar raakt. Datzelfde geldt ook voor de ‘privékiekjes’. Een goede foto vertelt iets over de fotograaf. Juist privéfotografie leent zich daarvoor. Je geeft een stukje van jezelf bloot, een stukje van je leven buiten de fotoclub.

De vraag is natuurlijk of je medefotoclubleden dit wel *willen* weten. Net als bij reisfotografie geldt ook hiervoor dat het anderen pas raakt op het moment dat we de gevoelens of gebeur-

tenis herkennen. Opvallend is dat bij het 80x80 project, waarbij foto’s worden gemaakt bij een gedicht, veel fotografen ervoor kiezen om een stukje van henzelf te tonen. Dit varieert van hun gevoel van eenzaamheid, het verlies van een dierbare tot het stuklopen van een relatie, al dan niet gevat in een zelfportret.

Het zijn foto’s die me raken door de intense emotie die zowel in woord als in beeld is gevangen. De gevoelens die het bij me oproept zijn inderdaad geen plezier of pret, maar het doet me wel erg veel genoeg dat de fotografen die persoonlijke (privé) situatie en emotie met mij willen delen.

Ik hoop dat iedereen hier net zo van kan genieten als ik en ben blij dat we in Zwijndrecht niet alleen pret, maar ook diepere gevoelens met elkaar kunnen delen. ■

© PETER VISSER

de grove korrel

